

Nej, John Bull, markederne går ikke forud for menneskeheden!

Leder fra LaRouchePAC, 30. maj, 2018 – Blot få timer efter, at Italiens præsident, samtidig med, at han holdt en tale, der åbenlyst erklærede, at de udenlandske investorer og ikke-valgte bureaukrater i Bruxelles' vilje underkender det italienske folks vilje, afviste ministerlisten, der blev præsenteret af flertalskoalitionen, brød Helvede løs i hele den vestlige verden. Den åbenlyse erklæring af det britiskcentrerede finansimperiums magt over suveræne stater giver nu massivt bagslag.

De tre andre, nødlidende stater i det sydlige Europa – Spanien, Grækenland og Portugal – står over for lignende katastrofer, med faldende valutaværdier og stigende renter på deres statsgæld. Den kendsgerning, at eurosystemet som helhed er dysfunktionelt, bliver i stigende grad indlysende for enhver.

Selv *Wall Street Journal* udgav en kronik, der advarede om, at en sådan åbenlys foragt for det demokratiske valgresultat blot vil »bekræfte opfattelsen af, at EU er immun over for den offentlige mening. Det forstørrelser i farlig grad splittelsen mellem Europas folkeslag og institutioner«.

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche udtrykte det klarere: »*Euroens død er på vej; eliternes magt er ved at nå vejs ende. Uanset, hvad de gør, gør de det blot værre.*«

Deutsche Bank, der er ved at drukne i derivatgæld, har allerede inddrømmet sin fejlslagne bestræbelse på at blive verdens største hedge fund. Bankens nye lederskab forsøger at komme af med sine investeringsbankoperationer – en proces, der kunne blive den udløsermekanisme, som sprænger hele systemet i

luften og får krisen i 2008 til at blegne i sammenligning.

Krisen er heller ikke begrænset til Europa. Det amerikanske og europæiske banksystem er uadskilleligt. I Brasilien gav den forhadte præsident Michel Temer, efter at en trucker-strike fik hele økonomien til at gå i stå i 9 dage, efter og fjernede de nye skatter på benzin, han havde gennemtvunget. Argentinerne følger opmærksomt med, med præsident Mauricio Macri, der af sine Wall Street-controllere får at vide, at massive budgetnedskæringer og nedskrivning af pesoen vil blive de betingelser, der knytter sig en bailout fra IMF, selv med de nuværende nedskæringstiltag, der har drevet befolkningen på afgrundens rand.

Der er selvfølgelig intet af dette, der vil løse krisen. Det vestlige finanssystem kan ikke »fikses«. Hele det vestlige banksystem er oversvømmet med værdiløse spekulationspapirer, der bliver serviceret forud for den menneskelige races behov. Et nyt system, baseret på kreditpolitikker i Hamiltons tradition, kan og må gennemføres sådan, som **LaRouches Fire Love** foreskriver. Faktisk er den kendsgerning, at de to, italienske koalitionspartier, der forsøger at danne en regering, begge kræver Glass-Steagall og en statslig infrastruktur-investeringsbank – de to første af LaRouches Fire Love – i vid udstrækning årsagen til rædslen i London og Bruxelles, der førte til deres diktatoriske afvisning af det italienske folks vilje.

Hele Asien går sammen omkring ånden fra den Nye Silkevej. Præsident Trump er i færd med at arbejde sammen med Asien for at løse Koreakrisen én gang for alle, gennem en fremgangsmåde med »fred gennem udvikling«. Og med Russiagate, der nu forvandles til Spygate i USA, for en stor dels vedkommende pga. *EIR's* efterretningsrapporter[1] om britisk efterretning og Obama-efterretningsteamets undergravende rolle, skulle Trump snart være fri til at bringe USA fuldt og helt ind i et samarbejde med den Nye Silkevej og i opbygning af et nyt paradigme for hele menneskeheden. Denne mulighed må ikke

forpasses.

Foto: Præsident Trumps og førstedame Melania Trumps besøg til Kina, 10. nov., 2017. (Photo: White House)

[1] Se Barbara Boyds seneste opdaterede *EIR*-rapport, »[Memo to President Trump: Time to End the Special Relationship; Declassify All British Spawnd Documents Concerning Your 2016 Campaign](#)«.

Frygt for bagslag sætter nu bestræbelser i gang på at tøjle den italienske krise

30. maj, 2018 – Visheden om et bagslag som følge af Londons/Bruxelles afvisning af de italienske valgresultater blev hurtigt erkendt, og der er flere panikbestræbelser i gang for at løse det.

Afstemninger i parlamentet indikerer, at den udpegede »teknokratiske« IMF-håndhæver Carlo Cottarelli som midlertidig premierminister totalt set ville få absolut ingen støttestemmer, med selv det Demokratiske Parti, der har indikeret, at det ikke ville stemme.

Ifølge Reuters citeredes Cottarelli af ANSA-nyhedsagenturet for at sige, at »nye muligheder for fødslen af en politisk regering var fremkommet« og antydede hermed, at en ægte regering stadig er mulig. »Disse omstændigheder, og også i betragtning af spændingerne på markederne, har fået mig til at afvente yderligere udviklinger«, sagde han.

Reuters siger, at Femstjernebevægelsen indikerer sin villighed til at »gentænke sin beslutning i weekenden om at trodse præsidentens veto og gå tilbage til valg«. De indikerede imidlertid, at »League-(Lega-)leder Matteo Salvini, der vokser frem i meningsmålinger, syntes at smide koldt vand på ideen om, at hans parti og 5-Stjerne igen kunne forsøge at danne en koalition«. Lega er gået frem med 8 % i meningsmålinger i forhold til sit valgresultat med 28 %, alt imens M5S har over 32 % og måske også går frem i nye valg, hvilket ville give koalitionen et stærkt flertal.

Det ser ud til, at M5S er villig til at forsøge at finde en anden økonomiminister end Savona, hvis euroskeptiske synspunkter angiveligt skulle have været grunden til præsident Mattarellas (dvs., de udenlandske investorer) afvisning af den foreslåede regering. Men en toprådgiver til Lega-leder Salvini har imidlertid sagt til Reuters, at de ikke ville opgive Savona.

Reuters tilføjer: »Den Europæiske Centralbank holder nøje øje med markedsderouten og den politiske krise, der nu oversvømmer Italien, men ser ingen grund til at intervenere på nuværende tidspunkt, siger kilder.«

Uden nogen støtte til Cottarelli, hvis der ikke kommer en ny aftale, kunne nyvalg blive afholdt så tidligt som i slutningen af juli.

Eurokrater forsøgte også at iscenesætte et kup i Østrig,

men mislykkedes

30. maj, 2018 – En Schiller Institut-kilde i Østrigs maskinindustri har til nærværende nyhedstjeneste sagt, at hans land havde været udsat for de samme forsøg på tvang fra finansmarkedernes og eurokraternes side, der nu udøves over for Italien, for at tvinge euroskeptikere ud af landets regering. Den østrigske præsident Alexander Van der Bellen nedlagde imidlertid ikke veto mod dannelsen af en ny regering sidste december, med den euroskeptiske koalitionspartner Frihedspartiet. EU's tvangsgreb lykkedes ikke i Wien.

Ud over partiets politikker for euroen og EU, var Frihedspartiet også blevet angrebet for sine synspunkter vedr. Rusland og dets opposition mod EU's sanktioner mod Rusland.

Kilden sagde, at Østrigs neutrale status gør landet særlig følsomt over for udefrakommende pres, såsom dem, der kommer fra Bruxelles, og at det er grunden til, at Frihedspartiets kandidat Norbert Hofer, der nu er transportminister, næsten blev stemt ind som Østrigs nye præsident i Østrigs præsidentvalg i 2016.

Foto: Østrigs præsident, Van der Bellen.

Den Europæiske Centralbank iscenesatte et kup imod den legitime italienske

regering

29. maj, 2018 – Følgende forkortede erklæring blev i dag udgivet af Liliana Gorini, forkvinde for MoviSol (Movimento Internazionale per i Dritti Civili – Solidarietà); LaRouche-bevægelsen i Italien.

Med en intervention, der går imod de mest fundamentale regler for demokrati og folkeretten, vetoede Europa »regeringen for forandring«, der var ved at blive dannet i Italien, og som havde et klart parlamentarisk flertal. Europa gennemtvang endnu en teknokratisk regering, der havde stået klar i månedsvis, ledet af hr. Udgifts-revision, Carlo Cottarelli, hvis plan simpelt hen er at nedbringe gælden, og som kun har støtte fra det Demokratiske Parti (PD), der tabte parlamentsvalgene den 4. marts.

Dette er det seneste eksempel på den »suspendering af demokrati«, som for et år siden blev krævet af den Europæiske Union, da den introducerede det afbalancerede budget som det eneste mål for hver eneste europæiske regering, eller Angela Merkels »markeds-lydige demokrati«. Det paradoksale aspekt, som ikke har noget fortilfælde i den italienske republiks historie (som er en parlamentarisk republik og ikke en præsidentiel republik), er de grunde, som republikkens præsident Sergio Mattarella har givet for at forklare, hvorfor han nedlagde veto imod prof. Paolo Savona, en berømt økonom og tidligere regeringsminister og leder af Confindustria, som den nye regerings finansminister. Mattarella sagde, han gjorde det for ikke at bekymre »udenlandske investorer«, som frygter, at Italien kunne forlade euroen. Dette på trods af det faktum, at der i det regeringsprogram, som blev aftalt mellem Lega og Femstjernepartiet, og ligeledes i prof. Savonas udtalelse fra i søndags, ikke fandtes nogen omtale af at forlade euroen, men kun et krav om at ændre den fejlslagne politik med nedskæringer, der i Italien »har skabt fattigdom, mindskede indkomster og uligheder« (professor Savona).

I dagene op til dette uacceptable kup mod en legitim regering, som italienerne stillede store forhåbninger til, var Mattarella tilsyneladende ofte i kontakt med præsident for den Europæiske Centralbank, Mario Draghi; samme Mario Draghi, der i 2011 gennemtvang Mario Montis teknokratiske regering, der ikke var valgt af nogen italiener, med et brev, som dikterede regeringens opgaver. Den franske præsident Emmanuel Macron blandede sig ligeledes i denne beslutning ved at ringe til den tiltrædende premierminister Giuseppe Conte, før denne blev modtaget i Quirinalpaladset [præsidentens residens] med sin ministerliste, for at bede ham fjerne Paolo Savona fra denne liste, og dernæst senere, ved at støtte Mattarella i at afvise Savona.

Pressen, der taler for City of London og de finansielle lobbyer, som er ansvarlige for krisen i 2008 med deres spekulationsaktivitet, tillod sig at fornærme ikke alene Lega og Femstjernepartiet, der samarbejdede om at udarbejde et regeringsprogram, som tilsigtede at promovere jobs og bekæmpe fattigdom, men også alle italienere som et folk og kaldte dem »barbarer« (*Financial Times*) og »gratister« (*Der Spiegel*) ...

Det spørgsmål, som mange stiller, er: Hvorfor gennemtvinge ved magt en teknokratisk regering, der ikke vil holde mere end tre måneder, eftersom den ikke har flertal i parlamentet; og som, iflg. PD-politiker Massimo D'Alema, vil øge stemmerne til regeringskoalitionen mellem Lega og Femstjernepartiet fra 60 % til 80 %? Er finansmarkederne så desperate, at de må købe tid, om end det kun drejer sig om tre måneder?

Dette synes at være den virkelige årsag til statskuppet. Deutsche Bank er på randen af bankerot; bankens eksponering i derivater har nået et sådant niveau, at selv dens cheføkonom David Folkerts-Landau har afsløret den kendsgerning, at banken er blevet en hedge fund. Som den italienske økonom Alberto Bagnai, der er valgt til Senatet for Lega, i et radiointerview erklærede: »Euroen kunne krakke, men ikke pga. os. Deutsche Bank er klar til at fyre 7.000 ansatte. Alle disse storbanker

har en stærk eksponering i derivater. Lad os antage, at det er tysk privatfinansiering, der er klar til at eksplodere, i stedet for den italienske statsgæld. Vi må være parat til en sådan begivenhed.«

Desuden sagde lederen af Femstjernepartiet Alessandro Di Battista den 28. maj i et interview på nationalt Tv med Lilli Gruber i bedste sendetid, at »De forhindrede denne regering, fordi de er rædselsslagne for bankopdeling og en statslig investeringsbank«.

Så, snarere end frygten for en Ital-exit, så var det, som markederne flippede ud over, den kendsgerning, af Salvini-Di Maio-regeringen i sit program havde to punkter, som står LaRouche-bevægelsen nær, nemlig en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdeling og en statslig investeringsbank, med det formål at udstede kredit til realøkonomien. Det nuværende finanssystem er så råddent og så klart til at eksplodere, at det ikke vil tillade debatter og da slet ikke debatter, der omfatter sådanne punkter i et regeringsprogram for et så betydningsfuldt land som Italien, en af Europas grundlæggere. For at holde dette rådne system i live, gennemtvang tidligere italienske regeringer, fra Monti til Gentiloni, drakoniske forholdsregler til nedskæringer.

Europa, EU, Trojkaen, ECB, økonomerne og etablisementets medier nægter at forstå, at et Nyt Paradigme i løbet af de seneste år har hævdet sig og er kommet til udtryk i Brexit, Trumps valgsejr i USA, »Nej« i den italienske folkeafstemning for at ændre forfatningen, og nu det italienske valg den 4. marts. Det kommer ligeledes til udtryk i den kendsgerning, at to tredjedele af verden har tilsluttet sig præsident Xi Jinpings Bælte & Vej Initiativ, med dets win-win-politik for økonomisk samarbejde, i modsætning til den geopolitiske politik for konfrontation med Rusland og Kina, som fører til krig.

Det lykkedes dem at forhindre regeringen for forandring, som

igen vil være der om tre måneder, som Salvini sagde; men de kan ikke forhindre det Nye Paradigme, der nu hævder sig i hele verden ...

Endnu et ECB-kup i Italien

28. maj, 2018 – Det, der skete i går i Italien, kan med rimelighed beskrives som et kup. Den, der udførte kuppet, var statspræsident Sergio Mattarella; men den, der trak i trådene, er den Europæiske Centralbank.

Typisk for den generelle mediedækning, så hylder den tyske finansavis *Handelsblatt* Mattarella: »Italiens statspræsident gjorde det rigtige – *Forza Mattarella!*« *Handelsblatt* taler om det politiske kaos, der har domineret Italien i ugevis, og ignorerer det kaos, der har domineret Tyskland i månedsvis. »Sergio Mattarella har fuldt ud udnyttet sit embedes og forfatningens beføjelser og har forhindre en populistisk koalition i Italien« (»*Forza Mattarella!*« er ligesom et tilråb ved en sportsbegivenhed: »Kom så, Mattarella!«)

Avisen *Il Giornale* beretter om en fortrolig udtalelse fra Matteo Renzi, tidligere premierminister (2014-2016), til en medarbejder og sagde, »Mattarella lytter for tiden meget til Draghi og Visco«, med henvisning til hhv. præsidenten for ECB og guvernøren for Italiens Centralbank.

Mattarellas egen tale er den rygende pistol. Den var en blanding af en opstemt tale og 'fake news', leveret som et terrorist-budskab. Her følger de relevante passager:

»Jeg var enig i og godkendte alle forslag til ministerposterne, med undtagelse af økonomiministeren. Udnævnelsen af økonomiministeren udgør altid et omgående

budskab, enten et tillids- eller et advarselsbudskab, til økonomiske og finansielle operatører.

»For dette ministerium udbad jeg mig, at man pegede på en fremtrædende, politisk repræsentant for flertallet, i overensstemmelse med den politiske aftale. En repræsentant, der – udover personlig agtelse og betydning – ikke ses som tilhænger af en ofte manifesteret linje, som kunne provokere, sandsynligvis eller endda uundgåeligt, Italiens exit af euroen ...

»Vores usikre position i euroen har alarmeret italienske og udenlandske investorer og indskydere, der har investeret i vore statsobligationer og i vore selskaber. Den daglige stigning af udbredelsen øger vores statsgæld og reducerer mulighederne for, at regeringen kan afsætte midler til nye, sociale interventioner. Tab på aktiemarkedet, dag efter dag, ødelægger resurser og opsparinger i vore selskaber og hos dem, der har investeret i dem, og skitserer konkrete risici for vore borgeres og italienske familiers opsparede midler.

Vi må også være på vagt over for truslen om en stærk stigning af renterne på ejendomsværdipapirer, og over for selskabernes finansiering. Mange af os kan huske, da, før den Europæiske Monetære Union, bankrenterne nåede op på næsten 20 %.

Det er min pligt i udførelsen af den forfatningsmæssige opgave med at udpege ministre at sørge for beskyttelse af italienske opsparinger.

... Medlemskab af euroen er et valg af den yderste vigtighed for vort lands og vor ungdoms fremtid: Hvis man ønsker at diskutere det, må man gøre det åbent og dybtgående, også, fordi det ikke var et spørgsmål i valgkampen.«

Mattarella ignorerede åbenlyst en udtalelse, som økonomen Paolo Savona tidligere var kommet med, og som var publiceret af scenarieeconomic.it, og i hvilken Savona gjorde det klart, at han ville holde sig til koalitionsprogrammet, som ikke

sætter spørgsmålstegn ved Italiens medlemskab i euroen eller i EU.

Dette viser, hvor rædselsslagne de europæiske eliter er; og man kan forvente, at de vil gøre hvad som helst for at bevare deres magt.

Foto: Præsident for den Europæiske Centralbank, Mario Draghi, (venstre) og guvernør for en Italienske Centralbank, Ignazio Visco.

Italiens statspræsident vetoer Savona; Conte-regeringen mislykkes

27. maj, 2018 – Den italienske statspræsident Sergio Mattarella handlede som en forræder mod Italien og en marionet for Imperiet ved at afvise listen over ministre, som blev fremlagt af den aktuelle premierminister Giuseppe Conte, der dernæst opsagde sit mandat.

I sin officielle erklæring sagde Mattarella, at han accepterede alle ministre undtagen Paolo Savona som finansminister og retfærdiggjorde dette med Savonas kendte holdninger, som kunne have ført »til Italiens exit af euroen«. Dernæst tegnede Mattarella et hysterisk billede af investorer, der flygtede, aktiemarkedet, der kollapsede, rentestigningerne, der spredtes og »sparerne«, som truedes, som et resultat af det budskab, Savona ville sende ved at sidde i regeringen.

(Præsidenten har magt til at afvise medlemmer af det

foreslåede regeringshold, men ved at gøre dette, er han bundet af parlamentets vilje. I dette tilfælde er den foreslåede finansministers synspunkter identiske med den af parlamentet udtrykte vilje.)

Forud for Mattarellas annoncering, havde der være en utrolig indblanding. Den franske præsident Emmanuel Macron havde ringet til Conte for at presse ham til at droppe Savona. Det mest sandsynlige perspektiv er nu et teknokratisk kabinet, som imidlertid vil blive nedstemt af parlamentet og derfor vil have mandat til at udskrive snarlige valg.

Foto: Den euroskeptiske Paolo Savona, der af Conte-regeringen var udpeget til finansminister. Savona er økonom og universitetsprofessor.

Valget i Italien: En aftale om Glass-Steagall kunne føre til en solid regering

Af Liliana Gorini, forkvinde for Movisol (LaRouche-bevægelsen i Italien).

7. marts., 2018 – Resultaterne af parlamentsvalgene i Italien den 4. marts udgør endnu et politisk jordskælv, der beviser, at det gamle paradigme og etablisementet er ude, og befolkningen søger et nyt paradigme. De sande vindere af valgene er Femstjernebevægelsen, med Luigi Di Maio (31 år), som fik 32 % af stemmerne og op til 50 % i Syditalien og blandt de unge, og Lega, med Matteo Salvini, som fik 17 % af

stemmerne og kom foran Silvio Berlusconi og overtog lederskabet af højrefløjskoalitionen (der med fire partier har sammenlagt 36 % af stemmerne). Begge resultater var uventet, især, fordi der var en meget stærk kampagne imod både Salvini og Di Maio på vegne af »markederne« og den Europæiske Union, som angreb dem for at være populistiske, og hvor EU-kommissionspræsident Jean-Claude Juncker fra Bruxelles to gange blandede sig i de italienske valg og advarede om den »ikkeoperationsdygtige regering«, som ville komme ud af dem.

De absolutte tabere er Matteo Renzi, tidligere premierminister og leder af det Demokratiske Parti (PD), der gik fra 40 % ved det seneste valg til Europaparlamentet til 19 % af stemmerne, og Silvio Berlusconi, også tidligere premierminister og leder af Forza Italia (82 år), som kun fik 14 %, efter Lega. Både Renzi og Berlusconi havde ført kampagne for et stærkere Europa, og hvor Berlusconi to gange fløj til Bruxelles for at forsikre den Europæiske Union om sin plan om at holde sig til Maastrichttraktaten og adlyde alle ordrer, der kommer derfra, og med Renzi, der proklamerede en ikkeeksisterende økonomisk genrejsning og angreb Femstjernebevægelsen og Lega som værende »ekstremistiske« pga. deres anti-euroholdninger.

Renzis hovedbekymring, som bankernes mand, var ikke så meget deres holdning til euroen, som blev opblødet i kampagnens sidste uger, men derimod det faktum, at både Femstjernebevægelsen og Lega har Glass-Steagall og en statsbank, hvilket er to af LaRouches Fire Love, i deres valgprogram. Kandidater og ledere af begge partier har fuldt og helt støttet LaRouches forslag, også i et brev til præsident Trump, i hvilket de beder ham holde sit valgløfte om at ophæve Dodd-Frank og genindføre Glass/Steagall-loven, for »ikke alene at gøre Amerika stort, men også hele verden«.

Di Maio og Di Battista, en anden leder af Femstjernebevægelsen, talte åbent om Glass-Steagall i offentlige taler under kampagnen, med Di Battista, der rejste dette forslag på nationalfjernsyn, bedste sendetid, to dage

før valget. Mange af de 11 million italienerne, der stemte på dem, gjorde det også af denne grund, fordi de væmmedes ved det faktum, at Renzi fandt milliarder af euros til at redde banker, inkl. banker, der var knyttet til hans egen familie, med sit »*decreto salva banche*« (dekret til bankers redning), men investerede meget få eller ingen penge i genopbygningen af de jordskælvshærgede områder, eller i nye jobs, især i Mezzogiorno, hvor arbejdsløsheden er oppe på 20 %. Det samme gælder for Legas vælgere, selv om Salvinis forslag om at standse flygtninge i at komme ind i dette tilfælde også medvirkede til hans sejr. Både Femstjernebevægelsen og Lega krævede en debat om Glass-Steagall i det italienske parlament i marts, 2017, og som blev standset af det Demokratiske Parti, der havde formandsskabet i finanskomiteen, angiveligt som resultat af en aftale mellem Renzi og Merkel, da de mødtes i Firenze i 2015, om at holde Glass-Steagall ude af debatten.

To dage efter valgene blev Renzi tvunget til at gå af som partileder, men han meddelte stadig i en pressekonference, at han ville »nedlægge veto mod enhver regeringsalliance mellem det Demokratiske Parti og Femstjernebevægelsens ekstremister«, som, på dette tidspunkt, ville være den eneste mulighed for at danne en regering. Uden støtte fra det Demokratiske Parti, som stadig er det næststørste efter Femstjernebevægelsen, vil hverken Di Maio eller Salvini og den højrefløjskoalition, han leder (som tilsammen giver 36 % af stemmerne, fra fire partier, men som stadig er under de 40 %, der kræves af den nye valglov) være i stand til at danne regering.

Renzis linje ses som »selvmorderisk« af mange fra partiet, inkl. Apulias guvernør, Michele Emiliano, der repræsenterer partiets venstrefløj, og som sagde, »Renzi risikerer at fremprovokere en katastrofe og ødelægge PD, hvis han forhindrer partiet i at støtte en Femstjernebevægelsesregering« og ignorerer 11 million italieneres stemme, af hvilke halvdelen kommer fra det Demokratiske Parti. Men det er præcis grunden til, at vælgerne to gange har stemt Renzi ud, i

dec. 2016 med folkeafstemningen om hans forslag til ændringer af den italienske forfatning, og igen den 4. marts. Som jeg skrev allerede dengang (i en erklæring med titlen, »Questo è Il Fin di Chi Fa Mal«, »Det her er slutningen på dem, der begår ondskab«); dette er (operaen) Don Juan-princippet i politik; hvis politikerne bliver ved med at ignorere kendsgerningen med fattigdom og arbejdsløshed, ikke viser nogen empati for befolkningens vanskeligheder, så vil naturlig lov (som det udtrykkes i Mozarts opera af Kommandanten) straffe dem. De kan forsøge at give russerne skylden, som Hillary Clinton gjorde, og nogle forsøgte også i Italien og påberåbte en ikkeeksisterende indblanding i de italienske valg fra de russiske trolde; men fejlen er udelukkende deres egen.

Men, hvis Femstjernebevægelsen ønsker at være en troværdig regeringsstyrke, så må den droppe sin modstand mod store infrastrukturprojekter. I realiteten er det kun gennem en stor infrastrukturplan for Mezzogiorno, inkl. broen over Messinastrædet mellem Italien og Sicilien, en opgradering af jernbanenettet til moderne højhastighedskapacitet, en opgradering af havne, energiproduktion med høj energigennemstrømningstæthed, osv., at en genrejning af den italienske økonomi er mulig, med jobskabelse og øget produktivitet.

Roosevelts Glass/Steagall-lov, som Femstjernebevægelsen inkluderer i sit program, var en del af en New Deal, baseret på præcis den form for store infrastrukturprojekter, som Femstjerne hidtil har været imod. For eksempel var Golden Gate Broen, hvis konstruktion blev promoveret af den italienske borgmester for San Francisco, ét af de mange sådanne New Deal-infrastrukturprojekter, hvis ækvivalent i dag ville være Messinabroen.

Mange iagttagere frygter nu en økonomisk krig mod Italien, som en hævn for valget, og som blev startet af Juncker, eftersom hans erklæringer inden valget ikke fremprovokerede et kollaps af italienske statsobligationer. Moody's advarede i dag om,

at, med mindre den nye regering holder sig til de såkaldte »reformer« (nedskæringer, sænkning af lønninger og pensioner som i Grækenland), vil »markederne« (alias, spekulanter) snart reagere.

Movisol, LaRouche-bevægelsen i Italien, responderer til disse trusler med LaRouches Fire Love, som var i centrum for vore egne valgkampagner i Italien, med meget gode responser fra mange kandidater: Med Glass-Steagall kan Italien forebygge sådanne spekulative angreb og tildele realøkonomien resurser, begyndende med de bydende nødvendige infrastrukturprojekter, såsom genopbygningen af de jordskælvsramte områder og med den Maritime Silkevej, som blev støttet af Paolo Gentilonis italienske regering, der vil forblive ved magten til efter påske, hvor rådslagninger om en ny regering vil begynde. Movisol er den eneste styrke i Italien, der kan samle alle partier, på trods af deres uoverensstemmelser, omkring dette fempunktsprogram: LaRouches Fire Love og den Nye Silkevej. En regering kan og må dannes på basis af dette program, og kun på basis af dette program.

Foto: Leder af Movisol og mangeårig samarbejdspartner til Lyndon og Helga LaRouche, Liliana Gorini, taler for en konference i Alba, Piemonte, nov., 2016.

Italien dumper etablissementet

5. marts., 2018 – Mens Tyskland synes at være ved at komme ud af italienske vilkår (med SPD-medlemmerne, der godkender 'die Grosse Koalition'), så synes Italien til gengæld at glide ind i tyske vilkår – intet parti eller nogen koalition synes at

være en mulighed, alt imens etablissementets partier fik tæsk.

Femstjernebevægelsen opnåede et resultat ud over alle forventninger, med 32,9 % i Deputeretkammeret og 31,97 % i Senatet, med 90 % af stemmerne optalt. Det Demokratiske Parti er stadig det næststørste parti, men kollapsede til et historisk lavpunkt på 18,94 % i Huset og 19,29 % i Senatet. Det tredjestørste parti er Lega, som med 17,77 % og 17,94 % hhv. fremviser den største fremgang af alle partier. Belusconis Forza Italia kommer ind på fjerdepladsen med 13,92 % og 14,40 % hhv. Dette er et bittert nederlag for Cavaliere (Berlusconi).

Med hensyn til koalitioner, så kommer centrum-højre (FI og Lega) på en førsteplads med 37 og 37,46 %, hhv. (i de to kamre). Femstjernebevægelsen stillede op alene, men kommer ikke desto mindre ind som nummer to, med centrum-højre på tredjepladsen med 23,16 og 23,22 %. Centrum-højre vandt i det nordlige og centrale Italien; Femstjernebevægelsen vandt stort i det sydlige Italien.

De store tabere: Matteo Renzi og Silvio Berlusconi. Vinderne: Luigi di Maio (Femstjernebev.) og Matteo Salvini (Lega). De systemiske partier tabte og de anti-systemiske partier vandt, i etablissement-jargon. Internt i og uden for Italien ses dette også som en sejr for populisternes eller de euroskeptiske, selv om en sådan definition ikke rigtig passer på Femstjernebevægelsen, i hvert fald ikke helt.

Forvent, at de sædvanlige mistænkte hævder, at Putin har manipuleret endnu et valg.

Femstjernebevægelsen kræver nu et regeringsmandat, idet dette, pr. tradition, gives til det parti, der vandt valget. Men forfatningen giver statspræsidenten nogen indflydelse. Han vil give et mandat til den kandidat, der, efter hans mening, efter rådslagning med alle partier, har de bedste chancer. Eftersom intet parti eller ingen valgkoalition har opnået 40 % 's

tærsklen, som giver en flertalsbonus, er de følgende scenarier teoretisk mulige:

En regering mellem Femstjernebevægelsen og Lega.

En regering mellem Femstjernebevægelsen og PD.

En regering mellem centrum-højre og Femstjernebevægelsen.

Hurtige nyvalg.

Den tredje mulighed er den mindst sandsynlige. Bruxelles og Frankfurt går ind for den anden mulighed, som ville garantere en pro-EU-regering. Femstjernebevægelsen er splittet mellem pro-EU Casaleggio-fraktionen og andre, der ønsker en alliance med Lega. Men for at sidstnævnt kan lade sig gøre, må flere tilsyneladende uforenelige holdninger overvindes. Selv om de er enige om bankopdeling, så er Lega faktisk for hård investering (infrastruktur), alt imens Femstjernebevægelsen er malthusiansk og har ført kampagne imod alle store projekter, inkl. Torino-Lyon og Messina Broen.

Tingene vil blive klarere den 23. marts, hvor parlamentet samles og formændene for begge kamre vælges. Dette vil vise, hvad alliancerne er.

Foto: Luigi di Maio, leder af Femstjernebevægelsen, sammen med partiets stifter, Beppe Grillo (højre), i Rom efter søndagens valg i Italien.

Vil italiensk valg og muligt

SPD-nej til stor koalition i Tyskland starte finanskaos på søndag? Politisk Orientering 1. marts. 2018 v/ formand Tom Gillesberg

»Velkommen til disse tider, hvor den sibiriske kulde strømmer ind over Europa og, kunne man da håbe på, kunne have den effekt, at folk lige kunne slå lidt koldt vand i blodet og tænke sig om et par gange og måske nogen tilmed kunne få kolde fødder over denne her konfrontationspolitik, som Claus Hjort Frederiksen og andre folk, der bare marcherer i takt til de kommandoer, der kommer ud fra London; at de lige kunne begynde at tænke sig om og sige, vil vi virkelig tage en fuld konfrontation med Rusland og Kina, for, hvis vi vælger at gøre det, så kan det kun ende med én ting, og det er atomkrig og den sandsynlige udryddelse af menneskeheden ... Man kan ikke tage en 'let lille krig' med Rusland eller med Kina, og så slutter det igen; det kan i sagens natur kun blive ved, fordi Rusland og Kina kommer ikke til at kapitulere og blive loyale, vestlige lakajer, det har de gjort klart for lang tid siden. Det har både Xi Jinping og Putin igen og igen signaleret. Senest i dag holdt Putin sin store tale til nationen i Rusland, hvor selvfølgelig, ved siden af alt det andet, hvordan sikrer vi økonomisk fremgang for den russiske befolkning og sørger for, at russerne kan være et glad folkefærd; men med i alt det her var så også en gennemgang af de meget aktive tiltag, man har gang i, inkl. nye typer af atomvåben, for at sikre, at ingen skulle få den tåbelige idé,

at man kunne angribe Rusland og slippe af sted med det ...«

Kandidat for Ny Silkevej vinder valg på Sicilien

7. nov., 2017 – I et valg, der ses som vejledende for valgene til parlamentet Italien i begyndelsen af næste år, vandt centrum-højre-kandidaten Nello Musumeci regionalvalget på Sicilien i søndags med 39,8 % af de direkte stemmer og 42 % af partistemmerne. M5S-kandidat Giancarlo Cancelleri kom ind på andenpladsen med 34,6 % og 26,6 % af partistemmerne. Musumeci førte kampagne for, og vandt, ved at støtte den Nye Silkevej.

Musumeci har et image af ærlig konservativ og er også respekteret af sine modstandere. Han blev støttet af en koalition med tre partier (Forza Italia, FdI og Lega) plus uafhængige. Under valgkampen skældte han premierminister Paolo Gentiloni ud for at udelukke Sicilien og Syditalien fra den Nye Silkevej.

»Sicilien, der er brohovedet mellem Europa og Afrika, er den naturlige kandidat til at spille en primær rolle som strategisk terminal i denne lykkelige idé fra den kinesiske regering. Den 'Nye Silkevej' kan blive en fremragende mulighed, men vi har brug for passende havneinfrastruktur, der omfatter et flerårigt program, for at skabe en enkeltstående 'sydlig pol' i centrum af det euro-afro-asiatiske område«, skrev Musumeci på sin blog. Musumeci krævede også en

»fuldførelse af Skandinavien-Middelhavet-korridoren, som inkluderer broen over Messinastrædet, der forvandler sicilianske strategiske havne til indgangsporte, forbedrer lufthavnssystemet og gør den interne vej- og jernbanetransport effektiv«. Musumecis hovedmodstander Cancelleri blev kun støttet af M5S, der nu er det enkeltstående, største parti på Sicilien.

Den tidligere premierminister Renzis Demokratiske Parti kom ind på tredjepladsen med 18.6 %.

Sicilien, med 5 mio. indbyggere, er en vigtig prøve på de landsdækkende valg i marts 2018. Forud for valget havde de tre centrum-højre-ledere underskrevet en aftale.

Tysk økonomi rystet af kriser – USA's sanktioner mod Rusland må afvises!

Af Helga Zepp-LaRouche

Det, vi netop nu oplever, er de forskellige symptomer på det neoliberale, transatlantiske systems fallit, denne model for økonomi og samfund, hvor de nedgjorte »sekundære dyder«, såsom flid, ærlighed, pligtfølelse, pålidelighed, høflighed osv., er blevet erstattet af aktionærers og børsnoterings værdi, maksimal profit og elitens samtykke om, at den eneste forbrydelse er den at blive fanget. Efter at skatteborgerne og småsparerne allerede i årevis har måttet betale prisen for denne værdiudskiftning, er det nu arbejdspladserne for

arbejdere i bilsektoren og bilisterne, der skal hoste op for ulykkerne.

Download (PDF, Unknown)

Ny bankkrise inden årets udgang?

Bankkunder og pensionister bliver ofret for spekulationssvindl!

Af Helga Zepp-LaRouche

Vælgerne gør klogt i at anskueliggøre den brutalitet, med hvilken pensionerne i det amerikanske midtvesten bliver halveret, og de italienske bankkunder bliver eksproprieret. Hvis det kommer til et stort krak – og der bliver flere og flere tegn på dette – bliver befolkningens livsopsparinger, såvel som dens levebrød, skruppelløst ofret.

Der findes kun ét middel mod dette: Det transatlantiske finanssystem må, i hvert eneste land, fuldstændig reorganiseres gennem en Glass/Steagall-bankopdeling, før det kommer til et kollaps. De tyske vælgere, der skal beslutte sig den 24. september, bør nøje tænke over, at BÜSo (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet, det tyske, politiske parti, som Helga Zepp-LaRouche er formand for, -red.) er det eneste parti, der overhovedet advarer om denne krise og har en løsning på denne

krise parat.

Download (PDF, Unknown)

Frankrig 'går til Macron' i valg til Nationalforsamlingen

Paris, 12. juni, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Første runde af de franske parlamentsvalg bekræftede en massiv sejr til Emmanuel Macrons parti, der, sammen med sine allierede fra centrumspartiet MoDem, fik 32,2 %. De andre partier blev straffet med langt ringere resultater af en befolkning, der er dødtrætte af alle de kendte politikere. På andenpladsen kom den traditionelle højrefløj, Les Républicains, med 18,8 %, og på tredjepladsen kom Le Pens Front National, der blev reduceret fra sine 32 % i præsidentvalgets anden runde til nu blot 13,2 % i valget til Nationalforsamlingen (parlamentet). Ind som nummer fire kom Mélanchon og hans France Insoumise (Frankrigs 'Die Linke', venstrefløjen), der ligeledes blev reduceret fra sine 19 % i præsidentvalget og til blot 11 % i går, og Socialistpartiet blev beskåret til 7,44 %! Ser man det!

Dette var imidlertid kun en massiv sejr for de folk, der stemte, for partiet af ikke-vælgere var det stærkeste af alle: 51 % af de franske vælgere stemte ikke, rekorden siden 1958 og 7 points højere end ikke-vælgerne i 2012. Det franske folk, frustreret over det, de ser som landets generelle nedgang, besluttede tydeligvis at sparke de siddende ud og satse på den nye og unge Macron.

Den massive valgsejr til Macrons parti mangler stadig at blive

bekræftet næste søndag, den 18. juni, i en anden valgrunde. En større valgdeltagelse kunne ændre tingene noget, men ikke fundamentalt. Som det står, er forudsigelserne, at Macron og hans allierede ville få hele 400-470 pladser i Nationalforsamlingen; Les Républicains, 70-130; Mélanchon og PCF (2,8 %) kunne måske danne en 'gruppe' på 10-15; Front National, 1-5 pladser; Socialistpartiet, 15-40 pladser. Le Pens pladser er få, fordi, på trods af deres 13,2 % (flere end Mélanchon), er de stadig dæmoniseret, så venstre og højre har en aftale om at give stafetten videre til hinanden, om nødvendigt, for at hindre Le Pen i at vinde løbet.

Foto: Den franske Nationalforsamling – parlamentet – får et radikalt andet ansigt efter prognoserne efter første valgrunde. Anden runde til parlamentet finder sted 18. juni.

UK: Labour-partiet forbereder sig til at vinde næste valg

12. juni, 2017 – Det britiske Labour-parti forbereder sig til at vinde det næste valg, der kunne komme allerede i efteråret, og nye opinionsmålinger viser, at de ville vinde.

Labour-partiets leder Jeremy Corbyn, der optrådte på *Guardian News*, sagde, han forventede et nyt valg før årets afslutning, fordi landet ikke kunne fortsætte med en så ustabil regering: »Vi har et program, vi har støtte og vi er rede til at udkæmpe endnu en valgkamp så snart som muligt, for vi ønsker at kunne tjene folket i dette land på basis af den dagsorden, vi har fremsat, og som er transformerende og har vundet forbløffende stor støtte.«

Forespurgt, om han var parat til at lede partiet på lang sigt,

smilede Corbyn og skæmtede, »Se på mig; jeg har ungdom på min side«. Hans henvisning til ungdom var ikke relateret til hans 68 år, men til det faktum, at hans parti lykkedes med at mobilisere de unges stemmer som intet andet parti har kunnet, og som var en afgørende faktor for, at partiet kunne vinde 47 nye pladser i parlamentet.

En ny opinionsundersøgelse udgivet af *Mail on Sunday* forudsagde 45 % støtte til Labour-partiet og kun 39 % til Tory'erne, og med Theresa May og Corbyn, der stod lige med hver 39 % mht. at blive den bedste premierminister.

I en kronik i *The Guardian* skrev Tom Watson, et ledende Labour-parlamentsmedlem, at partiet er helt mobiliseret til endnu et parlamentsvalg. Alt imens partiet skal vinde yderligere 64 pladser for at danne regering, sagde han, at de allerede havde identificeret 70 pladser, besat af de Liberale Demokrater, det Konservative Parti og det Skotske Nationalparti, som ved sidste valg blev vundet med flertal på under 4.000 stemmer. De vil mobilisere for at vinde disse pladser.

Kommentatorer har kaldt Labours valgsucces for det tredje, politiske jordskælv efter Brexit-folkeafstemningen og valget af Donald Trump til USA's præsident. Selv om Labour-partiet ikke vandt, så fik det 40 % af stemmerne, den største stemmeandel siden 1945. Desuden er partiets evne til at mobilisere de unges stemmer uden fortilfælde.

Labour-partiets valgmanifest understreger en omstødelse af virkningerne af globalisering med kraftig vægt lagt på infrastruktur, såvel som også sociale hovedspørgsmål, såsom sundhed og uddannelse. Partiet kræver et stop for skolepenge til universiteterne. Alt imens Corbyn tidligere har krævet en Glass/Steagall-bankreform, så kræver manifestet en »stærk« ring-fencing (intern bankopdeling). Med hensyn til Brexit, så kræver de en Brexit, der beskytter arbejdspladser med vægt på forhandling om en ny handelsaftale som prioritet.

Corbyn er den sidste leder fra Labour-partiet, som det britiske 'establishment' ville ønske at se installeret i Downing Street 10.

Foto: Labour-lederen Jeremy Corbyn under valgkampen.

Det franske præsidentvalg: Macron valgt af mangel på bedre?

Paris, 7. maj, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Søndag aften blev Emmanuel Macron valgt til den næste præsident i den Franske Republik med en angivelig kæmpesejr på 65,8 % af stemmerne mod Marine Le Pens 34,2 %. Men, som Jacques Cheminade – stifter af partiet Solidarité & Progrès, der i Frankrig fører LaRouche-bevægelsens politik – allerede flere gange har udtalt, så står vi foran vanskelige tider, fordi ingen af kandidaterne foreslog fundamentale forandringer, dvs., en afslutning af finansoligarkiets diktatur og en genorientering af landet hen imod verdens vækstområder, såsom BRIKS og Kinas Bælt & Vej-initiativ.

Selve valgresultaterne viser, hvor dybt splittet, landet er. For det første nåede udeblivelsesraten rekordhøje 25,3 %, det højeste siden 1969. For det andet, så nåede tallet for »blanke« og »ugyldige« stemmer, der blev afgivet, enorme 8,9 %. Det betyder, at hele 4,2 million franske vælgere faktisk besluttede at gå til stemmeboksene, men kun for at afgive en blank eller ugyldig stemme; blank er, når konvolutten (ved præsidentvalget lægger man én af to mulige sedler med de to kandidaters navne i en konvolut) er tom, og ugyldig er, når stemmesedlen er iturevet eller beskadiget.

Alt i alt stemte tæt ved 16 million mennesker hverken for Macron eller Le Pen, og opinionsinterviewere, der udsurgte dem, der afstod fra at stemme noget (blank eller ugyldig), sagde, at mange havde givet udtryk for »en total afvisning« af begge kandidater. Desuden har opinionsundersøgelser afsløret, at begge kandidater blev valgt ud fra princippet om »mangel på bedre« – eller det mindste af to onder. Helt op til 64 % af dem, der ville stemme for Macron i anden valgrunde, gjorde det kun for at stemme imod Le Pen. Og, at op mod 50 % af dem, der stemte for Le Pen, kun gjorde det for at gå imod valget af Macron.

Man kunne sige, at sejren er total for de franske og vestlige atlanticister og 'mere Europa'-oligarkiet. For blot ét år siden, med deres mand Hollandes opinionsmålinger så lave, at han ikke engang kunne komme med i anden valgrunde, var det næsten garanteret, at valget ville blive vundet af højrefløjspartiet Les Républicains, eller af Marine Le Pen, der i øvrigt begge er pro-russiske. I kølvandet på Brexit og Trumps sejr i USA havde man håbet på et lignende brud i Europa og i Frankrig i særdeleshed. Men François Fillons forfærdelige korrupsion fra Les Républicains, og Le Pen-klanens fremmedfjendskhed og inkompetence, åbnede tværtimod en stor mulighed for den unge, fremragede begavede og ambitiøse, ultra-liberale Europa-tilhænger og atlanticist, Emmanuel Macron, til at udfylde tomrummet. Atlanticisterne benyttede sig naturligvis af deres mange svagheder til at blokere for yderligere brud væk fra Imperiets lejr, og Obama trådte til for at støtte Macron med mindst to telefonsamtaler og sluttelig, et videobudskab til støtte for kandidaten.

I løbet af den sidste uge før anden valgrunde viste slutdebatten mellem de to aspiranter, den 3. maj, at ingen af dem repræsenterer et alternativ for Frankrig. Debatten var rædselsfuld, i stil med Trump/Clinton-debatterne, hvor skældsord og personlige angreb erstattede indhold, og hvor der ikke engang var tale om løfter om genopbygning af

infrastruktur eller Glass-Steagall, som tilfældet var med Trump. Især hærgede Le Pens optræden hendes kampagne og førte til et fald fra 40 %, som frem til da var projiceret, til dagens 34,2 %, i hendes valgresultat. Le Pen tog udgangspunkt i en profil af Macron, offentliggjort af en italiensk psykiater, og som fremstillede ham som en ung svækling, der var bange for sin mor, og hun angreb ham som en brutal Pitbullterrier og forsøgte at få ham til at knække. Macron reagerede ikke i henhold til denne profil, men vendte spillet og tvang hende til at afsløre, at, mht. spørgsmålet om at forlade EU og euroen, dvs. hendes kerneprogram, var hun rablende inkompetent! Under denne debat indrømmede Macron selv, at han ville forfølge den afregulering af arbejdsmarkedet, som han påbegyndte under Hollande (da han var økonomi- og finansminister, 2014-16), hvor han vedtog en lov, der giver et flertal af arbejdere i en enkelt fabrik retten til at tilsidesætte elementer i de arbejdsmarkedsregler, der er i kraft, til at gælde for hele erhvervslivet på nationalt plan, eller for grene af erhvervslivet. I mere end seks måneder gik millioner af mennesker på gaden for at demonstrere kraftigt imod denne lov.

Tredje runde af valgprocessen finder sted med de forestående valg til parlamentet til juni, som vil udskifte hele Nationalforsamlingen (det franske parlament). De fire, førende partier fra præsidentkapløbet har alle meddelt, at de stiller op med fuld kandidatliste til disse valg, i et forsøg på at forfølge præsidentvalgets ikke-afgjorte kapløb. Macron, der stillede op uden et partiapparat til støtte, må skaffe et flertal (288 ud af 577 deputerede) i Nationalforsamlingen, enten gennem sin egen bevægelse, En Marche, eller gennem alliancer, hvis han skal gennemføre sin politik.

Le Pen fremstod, i en kort tale efter offentliggørelsen af resultatet, offensiv og tilfreds med sit resultat, som i realiteten er langt større end noget, de hidtil har oplevet. De 11 millioner stemmer, de fik, sagde hun, gør Front

National, Le Pens parti, til den fremmeste oppositionsstyrke imod globalisering i Frankrig. Hun bebudede den forestående transformation af Front National til en ny styrke, der kan indgå aftaler med andre partier som den aftale, hun indgik med Nicolas Dupont Aignan ved slutningen af første runde. Le Pen er nu tvunget til at gå i offensiven, eller også dø, fordi hendes liberale, konservative modstandere internt i Front National har sagt, at, hvis hun fik mindre end 40 % af stemmerne, ville hendes mere sociale og statslige fremgangsmåde blive anset for et nederlag, og de ville udskifte hende med hendes langt mere liberale, og mere intelligente niece, Marion Maréchal Le Pen, der ønsker at satse på en liberal-konservativ alliance mellem hele højrefløjen.

Med hensyn til Macron sagde Jacques Cheminade, at man nøje bør følge, hvordan Macron ville operere, for, alt imens han er kommet til magten via alle de forkerte kræfter, så er han selv en slags kamæleon, og i den forestående krise må Macron, Le Pen og andre reagere på virkeligheden på måder, vi hidtil ikke har set. Ved slutningen af den første runde lancerede Cheminade ideen om en alliance for fremskridt og imod de finansielle okkupationskræfter, og han forbereder en turné for at møde mange af dem, der stemte på ham, som en indsats for at katalysere en grobund for denne idé.

Foto: Vinderen af det franske præsidentvalg den 7. maj, 2017, Emmanuel Macron – valgt af mangel på bedre?

Helga Zepp-LaRouche lancerer

BüSo valgkampagne i Berlin: Hvordan Tyskland kan gå med i det Nye Paradigme

23. april, 2017 – Helga Zepp-LaRouche holdt hovedtalen den 22. april i Tysklands hovedstad Berlin for at lancere Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritets (BüSo) kampagne til landdagsvalget, BüSo-partiet, som hun stiftede i 1992. At bringe Tyskland ind i det Nye Silkevejsparadigme vil blive hovedtemaet i kampagnen, med Helga Zepp-LaRouche, der leder listen på 11 kandidater ind i forbundsdagsvalget den 24. september. Tysklands skæbne vil ikke blive afgjort af interne kræfter, men ved at fremlægge den eneste, tilgængelige mulighed for et strategisk skifte, som Tyskland har så hårdt brug for, sagde hun.

Nylig hjemvendt fra den strategisk vigtige konference i New York City, fremlagde Helga Zepp-LaRouche en tidslinje for, hvordan den britiske krigsfraktion midlertidigt har kapret præsident Trump, som tidligere har udtalt sin opposition til sine to forgængeres krige for regimeskifte. Denne udvikling er dybt alvorlig, understregede hun, men den kan svinge tilbage, hvor vi vil se et samarbejde mellem Trump, Putin og Xi, der omgår det britiske krigsfremstød. Tyskerne har stadig ikke overvundet en dyb, mental blokering, hvor de ikke ser det positive potentiale, der stadig findes i Trumps præsidentskab.

Zepp-LaRouche gav en udstrakt, historisk præsentation af de internationale LaRouche-netværk. Hele verdensdynamikken drejer sig om at virkeliggøre den Nye Silkevejs/kinesiske Bælt & Vej-initiativs model for win-win-samarbejde, der ikke kan standses eller fejes ind under gulvtæppet. Hun udfordrede deltagerne til at gå med i BüSo for at ændre Tysklands strategiske orientering, bort fra de britiske krige og hen mod Bælt & Vej-initiativet. »Jeg er fast overbevist om, at dette kan opnås«,

sagde hun.

Der findes ikke længere nogen »værdier« i Vesten – for at opnå vores mål, må vi blive sandhedssøgere og tage imod ideerne fra Schiller, Nikolaus von Kues og Konfutse, der alle var enige om princippet for visdom som værende sjælens forædling. Styrken fra BüSos ideer bliver en afgørende kraft i det tyske valg, og vi kan forvente pludselige og uforudsete skift.

Helga blev efterfulgt af en særlig gæst, Harley Schlanger, der talte om, hvordan Trump har chokeret den transatlantiske elite med sin valgsejr. Siden han blev valgt, har han talt om at forsvare arbejderne ved at gå tilbage til det Amerikanske System, genindføre Glass-Steagall, afslutte krigene for regimeskifte og komme tilbage til en videnskabsbaseret anskuelse. Det er grunden til, at briterne har angrebet ham så ondskabsfuldt, og hvorfor de lagde en fælde for ham i Syrien. Briterne kan se LaRouches skygge i disse ideer, og de er desperate for at forhindre, at de bliver til virelighed – men de er også bankerot! LaRouche har krævet, at Trump omgående møder Putin, og Helga Zepp-LaRouche har ligeledes understreget betydningen af, at Trump deltager i topmødet i Beijing. Vi må bringe LaRouches politikker ind for at forme en positiv dagsorden for Trump, og for Tyskland – Vi har brug for stærke ideer, der præsenteres med lidenskab, for at vække tyskerne af deres hi, konkluderede han.

Arrangementet indledtes med to koraler af Bach, som blev smukt fremført af vores Berlin-kvartet. Der var præsentationer fra andre kandidater på Berlin-listen, inklusive Leona Meyer Kasai, Stefan Ossenkopp, Jonathan Thron, der rapporterede om sit arbejde i Jacques Cheminades kampagne i Frankrig, og Wolfgang Lillge. En livlig diskussion fandt sted, inklusive nogle intense ordskift med Zepp-LaRouche om, hvordan vi kan bruge vores kampagne til at transformere Tyskland.

Foto: Helga Zepp-LaRouche ses her holde hovedtalen på konferencen i New York, den 13. april:

Frankrig: Jacques Cheminades anden kampagneannonce går i luften otte timer før søndagens valg

20. april, 2017 – Det følgende er en oversættelse af Cheminades tre minutters valgspot, som, den 21. april, vil have været udsendt otte gange på fjernsyn, i bedste sendetid. Valgets første runde finder sted søndag, 23. april. Det første 90-sekunders klip vil da have været udsendt 10 gange.

»Jeg kunne gøre som de andre kandidater og opremse forholdsregler, der afhjælper alle de hastende indsatsområder.

Det er sandt, at vi har enormt hastende indsatsområder: jobs, der forsvinder, dårlige arbejdsvilkår, boliger, der ikke kommer, uddannelse, der er for selektiv, handicap, der ikke behandles.

Men jeg vil ikke lyve for jer: Så længe, vort land fortsat er under en finansiel okkupation, vil løfterne blot være valgslogans, og vi vil have tabt kampen.

Allevegne hører vi, at 'kassen er tom', at vi sidder i gæld til halsen. Sandheden er, at vi bare fortsætter med at redde storbankerne og spekulanterne (bail-out).

På et år giver den Europæiske Centralbank dem €960 mia. for at vinde lidt tid, inden næste krak – penge, der er skabt ud af den blå luft – hovedsageligt for at støtte spekulation samtidig med, at samfundet påtvinges nedskæringspolitikker – 'nøjsomhedspolitik' – i beskæftigelsen og produktionen.

I forhold til fransk økonomi, repræsenterer disse €960 mia., €115 mia.

Alternativet er den nationalbank, som jeg ville genskabe. Den ville være i hænderne på arbejdere, på ledere af foretagender og folkevalgte, og den ville udstede kredit for €100 mia. om året. Det er mindre end €115 mia., så ingen kan sige, at vi bruger for mange penge.

Hver eneste cent vil blive dirigeret til at imødekomme jeres behov og jeres fremtid, i stedet for at fodre nye finansbobler.

Hermed vil vi blive i stand til at skabe 1 million nye jobs om året for at sikre vores økonomiske genrejsning, genoplive vore landlige områder sammen med vore borgmestre og lancere morgendagens store projekter: rumforskning, udvikling af havene, udviklingen af Afrika og kontrolleret termionuklear fusionskraft.

Jeg satser således på fremtiden. Det, vi tilbyder de fremtidige generationer, vil gøre det muligt for os at sætte gang i økonomien i dag, og gøre det muligt at tilbagebetale kreditten i morgen.

Staten må have kontrollen over pengene. I modsat fald vil de, der har penge, fortsætte med at kontrollere staten. Vore leder underkaster sig en modstander, som ingen af dem har vovet at konfrontere.

Det er, selvfølgelig, den lovløse finansielle verden.

Men det er også det, der har invaderet vore hjerner: nyheds-

flash, kommunikationsmidlerne, hele denne endeløse liren-af uden refleksion, som sluttelig gør os passive.

Jeg kæmper for, at tingene bliver bedre i morgen.

For kun ved at skue mod horisonten kan vi undgå at løbe ind i en mur.

Jeg kæmper for et Frankrig for digital teknologi, robotics, 3D, en kultur, der er helliget liv og opdagelse, og som bringer kunst og videnskab tilbage til folket.

Jeg kæmper for at give unge mennesker deres selvværd tilbage, snarere end frygten for ikke at slå til.

Mange af jer væmmes og ønsker ikke at stemme, eller stemme for nogen, som vil vinde, eller, forblindede af vrede, stemme imod jeres egne interesser. Gå til vores website [cheminade2017](http://www.cheminade2017.fr). Så vil jeg vædde med, at mange af jer vil stemme på mig, på vore ideer, for de vil se, hvordan David'er kan besejre Goliat'er.«

Jacques Cheminade er stifter og leder af partiet Solidaritet og Fremskridt (Solidarité et Progrès), og mangeårig ven af LaRouche-parret, hvis ideer hans parti er fortalere for i Frankrig.

Cheminades valgkampagne kan følges her:
http://www.cheminade2017.fr/?debut_mesures=27

Sputnik interviewer den franske præsidentkandidat

Jacques Cheminade; udgiver også seks artikler på fransk og engelsk

19. april, 2017 – Under overskriften »Cheminade 'ønsker at blive katalysator for alliance' imod finansiel okkupation«, udgiver Sputnik, i sin europæiske dækning, et stort interview med den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade, stifteren af partiet Solidaritet og Fremskridt (Solidarité et Progrès), og skriver, at han »søger at blive en 'katalysator' for en bevægelse imod EU-støttet finansiel globalisering og den »finansielle okkupation af Frankrig«.

»Jeg ønsker at være en 'katalysator' for en ny alliance imod finansiel okkupation ... og de destruktive, globale, finansielle politikker. Vi må befri Frankrig fra det nuværende banksystem ved at vedtage et nyt, der adskiller investeringsbankaktiviteter og kommercielle bankaktiviteter, og ved at give Frankrig sin monetære og økonomiske suverænitet tilbage«, sagde Cheminade til Sputnik.

Sputnik skriver: »Cheminade sagde, at han havde til hensigt at gøre Frankrig fuldstændig uafhængigt i styringen af sine økonomiske anliggender og tilføjede, at landets statsgæld nærmede sig 100 procent af dets økonomiske resultat«, og at han var fortalere for »ideen om massiv statskredit, der kunne anvendes til 'fred og gensidig udvikling til fordel for alle folk på det europæiske kontinent og hinsides dette.'«

»I 1979 var Frankrigs udenlandsgæld EU230 mia. [henved \$246 mia.]. I dag er den EU2.170 mia., fordi vi hele tiden betaler renter på lån. Det vil sige, at vi stifter gæld for at betale vore renter. Det er det, jeg kalder en finansiel okkupation. ...

Jeg er fortaler for, at Frankrig bevilger EU100 mia. i form af statskredit, som ville skabe jobs. Dette vil løse arbejdsløshedsproblemet. Alt imens Europa tjener penge til bankerne, så vil vi bruge dem til at bygge landets fremtid«, sagde Cheminade.

»Det nuværende Europa er et falsum. Det arbejder for en finansiell verdensmagt. Halvdelen af de europæiske kommissærer begynder at udføre lobbyvirksomhed, når de forlader embedet, for de interesseområder, hvor de tidligere var ansat«, sagde han.

Sputnik skriver: »Cheminade krævede yderligere en tilbagevenden til 'et virkeligt Europa' og et 'Europa for store projekter'«

Faktisk udlagde Sputnik International i alt seks (6!) artikler i dag om Cheminade, der er baseret på et 27 minutter langt fransk interview med Radio Sputnik.

(https://fr.sputniknews.com/radio_antenne/201704191030981229/)

.

Ud over ovenstående, der også er udlagt på Sputnik France, udlægger Sputnik International under World: "Russia Right To Be Concerned by NATO expansion"; Politics: "Cheminade Rules Out Joining 2022 French Race, but `A Lot Will Happen Until Then'"; also Europe: "France's Cheminade Advocates Free Immigrant Healthcare To Avoid Epidemic"; under Tech: "France Must Commit To Nuclear Power, Intl Cooperation in Space – Cheminade"; and under Middle East, "`Assad Is Not a Demon, but He Has Done Unbecoming Things'–Cheminade"

<https://sputniknews.com/europe/201704191052770894-cheminade-europe-france-financial-occupation/>

Vore fransktalende læsere kan følge Jacques Cheminades valgkampagne her:

POLITISK ORIENTERING den 10. april 2017: Briterne stod bag løggen om giftgas- angrebet i Syrien for at få Trump i krig med Rusland

Med formand Tom Gillesberg

»Det er den 10. april, og vi befinder os i en meget dramatisk, meget uhyggelig, eskalerende situation internationalt: På baggrund af denne dybt uansvarlige og britisk fremprovokerede Trump-aktion, hvor Donald Trump torsdag aften amerikansk tid, fredag morgen europæisk tid, giver besked om, at amerikanske missiler skulle ramme mål, denne flybase i Syrien. Det skete på baggrund af, hvad der helt klart er 'fake news': beskeden om, at syriske fly skulle have brugt kemiske våben, sarin, i et angreb i Syrien; og der er ikke nogen tvivl om – og det er der i efterrettingsverden meget stor diskussion om – at det syriske luftvåben ikke brugte kemiske våben til dette angreb. Ikke desto mindre, så, i vanlig stil, som vi har set det, hver gang, man ønsker at skabe krig, så har man ellers lanceret historien med fuld musik i medierne; der er ingen snak om sagen, det her er Assad, Assad har gjort det her; hvad er russernes ansvar; vi må gøre noget; Trump som repræsentant for den frie verden har gjort det rigtige, han går ind og trækker en streg i sandet, gør det, Obama aldrig turde gøre, nemlig ...

og så stilles Assad til ansvar ... og de går ind og bomber. Og det her er jo totalt i modstrid med alt det, Donald Trump blev valgt på; hvorfor valgte den amerikanske befolkning Donald Trump ...?»

Valg i Frankrig: Jacques Cheminade, leder af partiet Solidarité & Progrès, præsenterer sit program for præsidentvalget til arbejdsgivere, landmænd og mange andre

2. april, 2017 – »Gør en ende på tøjlesløs finansspekulation gennem bankopdeling«, »Udsted statskredit til finansiering af realøkonomien«, »Forlad euroen og EU i sin nuværende form« og »Gå med i BRIKS for at udvikle verden«; det er de temaer, som den franske præsidentkandidat Jacques Cheminade hamrede løs på i sine mange interviews i medierne. I sidste uge havde han også lejlighed til personligt at bringe sit budskab til vigtige vælgerbegivenheder.

Den 28. marts var han den første taler på et møde i de Franske Arbejdsgiveres Føderation (MEDEF) i fire minutter, efterfulgt af en diskussion med fire direktører for små og mellemstore foretagender (SMF'er) og tilhørerne, i en hel time. (mere

herom nedenfor).

Samme eftermiddag blev han inviteret af Fransk-russisk Dialogsammenslutning for at give en 15 minutter lang præsentation af sin politik, og især af sine synspunkter mht. fransk-russiske relationer. Cheminade bemærkede, at hans politik over for Rusland ville blive de Gaulles politik: entente, detente og samarbejde, såvel som også win-win-samarbejde for at sikre fred i verden. Han krævede en ophævelse af sanktioneerne til gengæld for Ruslands ophævelse af modsanktioner, især mod landbrugsvarer.

Den 30. marts deltog Cheminade i en kongres for FNSEA, Frankrigs største fagforening for landmænd, hvor han gav en 10 minutter lang præsentation til de 1.000 delegerede i salen, efterfulgt af spørgsmål og svar fra panelet i henved 30 min. Cheminade lagde ud med at understrege, at deres profession, landbrug, måtte være meget fremtidsorienteret, eftersom den vil have den store opgave at sikre en tilstrækkelig fødevarerforsyning til hele verdens befolkning. Han er overbevist om, at franske landmænd vil være i stand til at bidrage med deres andel til denne indsats, under forudsætning af, at vi bekæmper den finansielle besættelse med dens politik for spekulation i fødevarerprodukter og for at tjene kortfristede profitter, hvilket er uforeneligt med landbrug og dyreavl.

Ved MEDEF-begivenheden blev Jacques Cheminade varmt modtaget af mødelederen, der foreslog at introducere kandidaten med en forbindelse mellem tre tal. For det første, €100 mia. om året, hvilket er, hvad Cheminade ville investere i realøkonomien til byggeri af infrastruktur for »mennesker og natur«. For det andet, €90 mia. om måneden, hvilket er det beløb, som Den europæiske Centralbank udsteder for at redde bankerne (bailout), og som udelukkende er lån, der ikke går til realøkonomien. Og for det tredje, noget mere personligt, 800.000 år, for Cheminade har i sin samling af præhistoriske genstande det første udviklingstrin til en økse fra den

palæolitiske æra (den ældste stenalder).

Cheminade indledte sin præsentation med at sige: »Der er et ord, der næsten aldrig er blevet hørt i denne kampagne; et andet ord er blevet nævnt, men fordrejet. Det første ord er 'industri'. Frankrig er blevet så afindustrialiseret, at industri i dag kun repræsenterer 12,5 % af vores BNP. Samtidig er befolkningens købekraft stagneret.«

»Det andet ord, der er blevet fordrejet, er 'arbejdskraft'. Fortalen til vores Forfatning ... stadfæster, at alle har ret til at have et job. Men i dag anses arbejdskraft for at være en omkostning, eller en tilpasningsvariabel, og ikke som motor for morgendagens økonomi.

Det spørgsmål, der så ofte stilles i denne kampagne, er, 'hvor meget koster det?' og igen, 'hvor meget koster det?' og det, vi hører, er, 'Der er ingen penge, vi har ingen penge' – når det virkelige spørgsmål, vi burde høre, er, 'hvordan gør det fremtiden bedre, og hvad vil det koste, hvis vi ikke gør det?' I, der er samlet her, er indehavere af foretagender, dvs., I er fremtidsorienterede, og I ansætter arbejdere, hvis kvalifikationer og færdigheder I må udvikle ved at forbinde dem med jeres ydeevne ...«

»Desværre«, fortsatte han, »er finanskapitalen blevet globaliseret, afreguleret og rovgrisk, og er det modsatte af en arbejdsgiver, der skaber og udvikler noget for fremtiden.« Han forklarede, at han ikke handler ud fra en tankegang om national nedbringelse af omkostningerne, hvilket ville være selvmord, men ud fra en tankegang om at genskabe fædrelandenes Europa, for store projekter og for social retfærdighed, for forhandlinger med BRIKS-landene, den nye, win-win, økonomiske verdensorden, i et system, der beskrives som inkluderende uden at ekskludere USA, og for at have den samme slags relationer med Kina. »Mit synspunkt er, at de store projekter kan fremme menneskehedens fælles mål: rummet, de store oceaner (den blå økonomi) og Afrikas udvikling ...«

»Jeg er her for at diskutere med jer denne mulighed, som må gribes, for det, vi må gøre for morgendagens Frankrig, og ikke spille jeres og min tid med at kritisere et system og dets velkendte defekter og farer.«

Det første spørgsmål kom fra direktøren for et nystartet computerfirma, som spurgte, hvad Cheminade ville tilføje Den europæiske Union, eller fjerne fra den, for at gøre den levedygtig.

EU, svarede han, er et falsk Europa, der ledes af en falskmøntner ved navn Mario Draghi. €90 mia. om måneden ['kvantitativ lempelse'; 'pengetrykning'], der ikke er i berøring med realøkonomien, er skandaløst. Alt imens vi ikke kan af-globalisere verdensøkonomien, så kan vi af-finansialisere den, sagde han (altså, afslutte den finansielle besættelse af lande og økonomier, -red.)

På flere tidspunkter under diskussionen vendte han tilbage til behovet for store projekter og for, at Europa går med i Kinas Bælt & Vej-initiativ. Han blev også spurgt om behovet for lærlingeprogrammer i Frankrig for at hjælpe især unge mennesker til at finde jobs i de små og mellemstore virksomheder.

Til spørgsmålet, der blev rejst om gælden og den økonomiske vækst, svarede Cheminade, at gælden aldrig vil blive tilbagebetalt, ikke kun den græske gæld, men også Frankrigs, og han insisterede på behovet for en Glass/Steagall-bankopdeling.

Det franske parti, der repræsenterer LaRouche-bevægelsens politik, og som Jacques Cheminade er formand for, hedder Solidarité & Progrès. Cheminades præsidentkampagne kan følges her:

<http://www.cheminade2017.fr/Soutenez-l-impression-des-livres-de-campagne>

Rettelse: Det nævnes her i Cheminades kampagne, at han fordømmer ECB's Mario Draghis 90 mia. euro store 'pengetrykning' (QE) om måneden. Faktisk trykker Draghi for 80 mia. euro om måneden, en ud af en lang liste af finansielle forbrydelser.

Foto: Ved et FNSEA-møde i Brest præsenterer Cheminade sin vision for fremtidens landbrug.

Jacques Cheminade, fransk præsidentkandidat, støtter demonstrationer for at afskrive den græske gæld og standse saudiskledet myrderi i Yemen

25. mrs., 2017 – Tilhængere af Jacques Cheminades præsidentkampagne deltog i to internationale demonstrationer den 25. marts i Paris, hvor de uddelte korte erklæringer, som kandidaten havde skrevet til lejligheden.

Grækenland: Den Forenede Folkefront (EPAM), en gruppe græske patrioter, afholdt demonstrationer i mange europæiske hovedstæder den 25. marts, den græske uafhængighedsdag, for at kræve den omgående genindførelse af menneskerettigheder. Cheminade bemærker i sine erklæringer, at en uafhængig FN-ekspert i februar 2016 udgav en rapport, der »bekræfter den menneskelige katastrofe, der skyldes Trojkaens (IMF, ECB, EU-

kommissionen) brutale nedskæringspolitikker, siden krisens begyndelse«.

Selv har han altid været imod »Trojkaens drastiske kure«. Han minder om, at, efter den græske folkeafstemning 5. juli, 2015, med et nej til EU's bailout-pakke, hilste han resultatet velkommen i en erklæring, hvor han påpegede, hvor meget, der var behov for at gøre. Heriblandt afskrivning af den afskyværdige, illegitime gæld, bankopdeling, store projekter finansieret af statskredit og samarbejde med BRIKS.

»I dag kæmper jeg i min præsidentkampagne for, at Frankrig træder ud af EU, euroen og NATO, og for afskrivning af den illegitime del af gælden og genforhandling af den øvrige gæld gennem en ny afbetalingsaftale, kombineret med en plan for økonomisk genrejsning.«

Cheminade siger endvidere i sit program, »Jeg har ikke glemt Grækenland, som vi er knyttet til gennem vores fornuft og i vore hjerter«. Hans program fastslår: »Rent konkret, i Grækenlands tilfælde, hvor næsten 90 % af hjælpen og kreditplanerne, som i teorien blev ydet, i virkeligheden tjente til at redde (bail out) finansinstitutioner (banker, forsikringselskaber osv.), er det indlysende, at en delvis gældseftergivelse og et moratorium for den øvrige del af gælden er nødvendigt.«

Yemen: »Stands massedøden«, lyder overskriften på Cheminades erklæring, der blev uddelt i dag. »Har vi kurs mod det første, organiserede folkemord i det 21. århundrede?«, spørger han. »Hvis Frankrig, Storbritannien og USA fortsætter med at levere våben til den internationale koalition, anført af Saudi-Arabien, der raser imod dette land, vil dødfaldene snart kunne tælles i millioner.«

Cheminade nævner de advarsler, der for nylig er kommet fra seks internationale NGO'er, om den overhængende katastrofe, og han fordømmer blokaden af havnen i Houdaydah, som forhindrer

forsyninger af fødevarer og nødhjælp, samt koalitionen blinde bombekampagner imod civilbefolkningen, sundhedscentre og religiøse steder. Han fortsætter med at nævne tallene for alvorlig underernæring, kolera osv.

Med hensyn til fransk politik, benytter Cheminade lejligheden til »endnu engang at udtrykke min indignation over politikken med 'strategisk partnerskab' med Saudi-Arabien, som Hollandsregeringen har vedtaget«, og til at støtte NGO'ernes krav om en omgående våbenstilstand for at muliggøre forsyninger af nødhjælp.

»Jeg kræver også, at der gennemføres en politik omkring ferskvand, en sand krig imod tørst, ved at organisere radarlokalisering af grundvandsdepoter og forøge antallet af brønde, i betragtning af, at, i Somalia og Kenya, repræsenterer den kommende tørke en trussel om millioner af menneskers død.«

»I stedet for at opmuntre kriminelle krige, bør vi bane vejen for fred, hvilket vil sige vand og gensidig udvikling.«

(Følg Jacques Cheminades valgkampagne her: <http://www.cheminade2017.fr/>)

**Valg i Frankrig:
Efter de falske nyheder, de
virkelige nyheder om**

Cheminade

Paris, 21. marts, 2017 – Efter en indledningsvis strøm af genopvarmet bagvaskelse, kommer der nu voksende, mere anstændig og acceptabel pressedækning om den franske præsidentkandidat, Jacques Cheminade.

Et godt eksempel er følgende artikel i den progressive katolske avis, *La Croix*, den 21. marts.

En oversættelse lyder:

Jaques Cheminade imod 'globale finansinstitutioner'

Stifteren af det politiske parti Solidarité & Progrès (Jacques Cheminade) har i 40 år kæmpet imod den »finansielle besættelse«.

»I dag er de modigste dem, der er de viseste.« Jacques Cheminade, 76, har grundlagt sit »kampprogram« på denne overbevisning. Stifteren af partiet Solidaritet & Fremskridt er engageret i en fyrre år lang kamp imod den fjende, han lover at besejre: et konglomerat af finansinteresser, der opererer ud fra City of London og Wall Street.«

Elev fra den Nationale Administrations-skole (École Nationale d'Administration, ENA) og tidligere højtplaceret embedsmand i Økonomi- og Finansministeriet, forlod Cheminade tjenesten i 1981 for »mere effektivt at kunne bekæmpe finansiell globalisering og det oligarki, der kontrollerer den«. Cheminade har allerede to gange stillet op til præsidentvalget.

De første beslutninger i hans fremtidige, femårige mandat: Kræv en indkaldelse til en international konference om gæld og det internationale finanssystem, et »nyt Bretton Woods for at gennemgå gældens legitimitet«; forlad Den europæiske Union, euroen og NATO; stift på ny en tæt union med visse lande, for

en »reel harmonisering af deres økonomi-, finans- og budgetpolitik« omkring store projekter på europæisk, eurasisk og global skala.

Jacques Cheminade går ind for en politik med samarbejde med BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), »der har viljen til at undfly atlantist-monetarismen til fælles«.

For at gå frem »imod en verdensorden, baseret på fysisk og menneskelig virkelighed«, udskiller kandidaten tre områder for udvikling: rumfart (industrialisering af Månen og udforskning af Mars), havene (grundig oprensning af affald) og Afrika (skabelse af et Ministerium for Samarbejde, Fælles Udvikling og Immigration)«.

Jacques Cheminade, leder af den franske LaRouche-bevægelse, godkendt som kandidat til præsidentvalget i Frankrig

Paris, 18. marts, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Ven til Lyndon LaRouche, Jacques Cheminade, kvalificerede i dag til at deltage i Frankrigs præsidentvalgkamp, hvis første runde vil finde sted den 23. april, og anden runde den 7. maj. Præsidenten for Forfatningsrådet, nationens højesteret, der har ansvaret for at organisere præsidentvalgene, offentliggjorde i dag kl. 11:30 den endelige liste over kandidater til præsidentvalget. Elleve kandidater fik flere end 500 indstillinger fra valgte til offentligt embede, fra

mindst 50 af de 100 departementer i Frankrig, og med ikke flere end 50 indstillinger i noget enkelt departement.

For Cheminades bevægelse er det en enorm succes at kunne deltage. Det repræsenterer to år med telefonkontakter og personlige kontakter til henved 30.000 borgmestre i Frankrig. Denne bedrift er så meget desto større pga. den katastrofale tilstand hos franske politikere i dag, som demoraliserer de valgte embedsfolk og ansporer dem til ikke at benytte deres ret til at sponsorere kandidater til optagelse på stemmesedlen i præsidentvalgene. Det faktum, at Cheminade var i stand til at få dem, betyder, at han har været i stand til at opbygge en organisation, der er tilstrækkelig determineret og inspireret til at gå igennem denne toårige indsats, hvor aktivisterne virkelig må bryde igennem en dyb modstand fra de valgte embedsfolks side mod at give deres indstillinger. Blandt de øvrige kandidater var der et par tidligere ministre, eller kendte politiske ledere, der ikke opnåede indstillingerne til at blive godkendt.

De regler, der gælder for de franske præsidentvalg, blev gjort vanskeligere af love, der blev vedtaget i 2015, med det formål at begrænse antallet af »outsiderkandidater«, såsom Cheminade, som nogle udtalte, og især for at begrænse deres tildelte adgang til medierne og reservere denne til de store partier. Spørgsmålet om Cheminade, der nu har fået samme tid i medierne som de store partier, hvilket er, hvad det præsidentielle valgsystem tillod før ændringerne i 2015, blev eksplicit rejst af medlem af nationalforsamlingen, Jean-Jacques Urvoas, der var ophavsmand til denne lov, og som nu er justitsminister.

På trods af alle disse forsøg, især for at gøre Cheminade tavs, virkede ingen af disse beregninger, og det lykkedes Cheminade at få sine indstillinger, i et klima med vrede og trods over for partisystemet i Paris, blandt de små, landlige kommuner i Frankrig, der er ved at blive ødelagt af EU's nedskæringspolitik.

Cheminades kampagnetema er »Befri Frankrig for besættelsen af finansiererne og den kulturelle besættelse«, og angriber City of London og Wall Street som disse besættelser, og de store, universelle, franske banker som deres 'kransekagefigurer' i Frankrig. Disse banker, der, ud over det, de foretager sig, får deres repræsentanter nomineret til alle de administrative råd i store, franske selskaber på aktiebørsen, CAC 40. Cheminade anklager også EU for at være agent i Europa for disse praksisser, med ECB-præsident Mario Draghi, der er en Goldman Sachs-dreng, så vel som tidligere præsident for EU-kommissionen, Jose Manuel Barroso, der netop har forladt EU for at arbejde med Goldman Sachs. Hei må også inkluderes de 30.000 lobbyister ved EU-kommissionen i Bruxelles.

Den franske elite er gået amok over denne kampagne. Så snart, Cheminades deltagelse blev annonceret, gik alle deres nationale, private medier, der kontrolleres af henved 6 milliardærer på nuværende tidspunkt, og deres kransekagefigurer i det offentlige system, ind i en bagvaskelsestilstand over for Jacques og kaldte ham for en »tosse« pga. hans program for udforskning af rummet og for at promovere korsang i skoler og forbud mod voldelige videospil. Det er imidlertid ikke alle, der er med på denne linje, og Cheminade har fået betydningsfuld, national dækning i de forskellige medier, der også formidler links til de franske læsere og lyttere blandt vælgerne, til hans webside.

Besøg på websiden er nu eksploderet, og Cheminades organisation er nu i en tilstand, hvor den slår tilbage mod falske nyheder.

Hollandske valg: Nederlag vendes til 'sejr', EU-stil

16. mrs., 2017 – Den hollandske statsminister Mark Ruttes pro-EU regering har netop lidt et katastrofalt nederlag, som tilhængerne af EU proklamerer som en stor sejr over euroskeptikere. Statsminister Ruttes liberale Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (Folkepartiet for Frihed og Demokrati), VVD, »vandt« det hollandske valg og fik hele 33 pladser af parlamentets 150 pladser, med et tab på 8 pladser. Han 'slog' Geert Wilders parti, Partij voor de Vrijheid (Partiet for Frihed), PVV, der fik 20 pladser og vandt 5 pladser i forhold til sidste valg. Ingen havde faktisk forventet, at Geert Wilders ville vinde; selv, hvis han skulle have vundet med et minimalt flertal, som VVD, ville han aldrig finde koalitions partnere til at danne en regering. Men, som det står, så vandt han 5 pladser!

I virkeligheden led regeringen et dramatisk tab, eftersom dens koalitions partner, Arbejderpartiet, styrtdykkede fra 38 pladser til blot 9. Ruttes koalition mistede altså flere end halvdelen af sine mandater!

Den tyske kansler Angela Merkel, der står over for valg i september, og den franske præsident François Hollande, hvis politiske karriere slutter i maj, udråbte dette såkaldte »nederlag« for Geert Wilders som en stor »sejr« for Europa. (Med sådanne sejre spørger man sig selv, hvad der definerer et nederlag.) Desuden er Eurogruppens finansministre ved at miste deres formand, den hollandske finansminister Jeroen Dijsselbloem, der er medlem af Taber – øh, Arbejderpartiet, der mistede tre fjerdedele af sine mandater, hvilket gør det usandsynligt, at det vil kunne holde på finansporteføljen, ifald Arbejderpartiet er med i den næste regering.

Stemmeprocenten var 81 %, den højeste i 20 år, hvilket

indikerer, at befolkningen i det mindste er politiseret, og 75 % stemte imod regeringen. Stemmerne var noget fordelt over partispektret.

Rutte vil få en endnu mere vanskelig opgave med at danne regering, fordi han skal finde mindst tre koalitions partnere. De andre partier omfatter Kristendemokraterne (CDA), med 19 pladser (op fra 13), D66 med 19 pladser (op fra 12), det pro-Glass/Steagall Socialistparti med 14 pladser (ned 1), og det Grønne Venstre med 14 (op 10 pladser), samt mindre partier såsom Kristenunionen med 5 pladser, efterfulgt af mindre og nye partier.

Foto: Ved de hollandske stemmeurner: Mark Rutte (venstre) og Geert Wilders.